

เทศน์อบรมฆราวาส

ณ กุฏิหลวงตา สวนแสงธรรม กรุงเทพฯ
เมื่อค่ำวันที่ ๑๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

สอนโลกให้เต็มความเป็นศาสนา

(หลวงตาพูดก่อนที่จะเข้าเฝ้าสมเด็จพระสังฆราช เมื่อเวลา ๑๗.๐๐ น. ณ
โรงพยาบาลจุฬาฯ)

พระเก่าที่อยู่วัดบวรฯเดี๋ยวนี้หลง จำไม่ได้แล้วละ หมดแล้วละ พระเก่าพระเก่าที่
ลวงลับไปก็มี ที่ยังอยู่เป็นใหญ่เป็นโตขึ้นมาก็จำไม่ได้แล้ว เพราะออกจากวัดบวรฯ ไป
อยู่ที่สวนแสงธรรมเหมือนกันได้เข้า ๒๐ ปีแล้วมั้ง ตั้งแต่พ.ศ.เท่าไร (ที่สวนแสงธรรม
ถ้าเริ่มแรกๆ ก็ปี ๒๕๒๖ ก่อน แต่ว่าไม่ได้ประจำ แวะไปเมืองชลไปไหนต่อไหน ตอน
นั้นยังไม่ค่อยสบายอยู่ พอ ๒๕๒๘ เริ่มมาประจำ) ประจำ ๒๕๒๘ ถึงวันนี้ เป็นเข้าถึง
๒๐ ปีแล้วมั้ง (๒๑ ปีแล้วครับ) ตั้งแต่ไปพักสวนแสงธรรมก็ไม่ได้เข้าวัดบวรฯ ก็พอดี
แหละเข้าไปก็ไม่มีที่จอดรถ แล้วเดี๋ยวนี้มันแน่นหมดวัดบวรฯ แต่ก่อนที่ว่างๆ ก็ปลูก
สร้างอะไรขึ้นแน่นหมดพอดีที่เราพักสวนแสงธรรมก็มีที่พักกว้าง สะดวกสบายดี

ท่านดูเหมือนอ่อนกว่าผมสักสามเดือน ท่านเกิดเดือนอะไร (ตุลาครับผม อ่อน
กว่าพ่อแม่ครูอาจารย์สองเดือนครับผม) ผมสิงหา กันยายน ตุลา สองเดือน เวลาบวชท่าน
ก็แก่กว่าผมดูเหมือนคล้ายคลึงกันนี้แหละ แก่กว่าผมสักสองเดือนหรือสามเดือนเท่านั้น
อายุพรรษาใกล้เคียงกัน เวลาการเกิดอะไรก็ใกล้เคียงกัน พอๆ กันทุกอย่างเลย เดี่ยวนี้คง
จำพระวัดบวรฯไม่ได้ละ

(สามีคุณเพาพงามากราบนมัสการหลวงตาตอนค่ำ) เป็นอย่างไรยังพอสบายดี
อยู่หรือ พอไปมาได้อยู่นะ เอ๊ะ คุณเพาเสียไปได้กี่ปี (จำไม่ได้แล้วครับ) ดูเหมือนราว
สัก ๒๕๒๐ ที่ ๒๕๒๐-๒๕๒๑ ที่เราเทศน์สอนเพาพงาได้หนังสือศาสนาอยู่ที่ไหน กับ
ชุดเตรียมพร้อม เทศน์ทุกคืนๆ ดูเหมือนสามเดือนกว่า ไปพักอยู่นั้นไปเทศน์ให้ฟังทุก
คน เป็นเล่มนั้นขึ้นมา เกือบ ๓๐ ปี นานขนาดนั้นเกือบ ๓๐ ปีแล้ว นานๆ มาพบกันที่
หนึ่ง ก็ดีอยู่แล้วแหละ ที่สอนคุณเพานั้นสอนทุกคืนเลยนะ เขียนจดหมายไปบอกเราว่า
หมอเขาว่าเป็นโรคมะเร็งที่ตะโพก กระดูกอะไร เขาว่าอยู่ได้อย่างมากหกเดือนตาย และ
อยากมาปฏิบัติธรรมกับที่วัดนี้ ถ้าไปธรรมตามันก็ธรรมดานั้นแหละ ถ้าตั้งใจไป
จริงๆ เอาถึงไหนถึงกัน เราก็ออย่างนั้น พอได้รับจดหมายตอนค่ำ ตอนเข้าถึงแล้ว รับ
จดหมายอ่านจดหมายจบเตรียมของออกเลย

พอออกมา ก็บอกว่ามีกุฏิสองหลัง หลังสิงคโปร์นอกสิงคโปร์ใน คือหญิงก้อยกับ
อุไร ห้วยธาร อยู่เดี๋ยวนี้ จะอยู่หลังไหนให้เลือกเอา แก่ก็อยู่หลังคุณหญิงก้อย ตั้งแต่นั้น

มาเราก็ไปเทศน์ให้ฟังทุกคืน นั่นเห็นไหมล่ะ เมื่อถึงกันต้องถึงอย่างนั้นนะเรา เพราะพูดมาว่าถ้าไปธรรมตามันก็ธรรมตามันแหละ ถ้าตั้งใจไปจริง ๆ ให้เห็นโทษของความเจ็บไข้ได้ป่วยความตายจริง ๆ แล้วไปเมื่อไรก็ได้ ไปได้เราว่าอย่างนั้น ได้รับจดหมายตอนเย็นเตรียมของในตอนเย็น รถยนต์มาตอนเช้าถึงนั่นเลย เราจึงจัดหลังนั้นให้ ตั้งแต่นั้นมาไปเทศน์ให้ฟังทุกคืน นั่นเห็นไหมล่ะ ไม่มีเว้นเลย ถ้าวันไหนมีความจำเป็น เช่นเราประชุมพระนี่ เราก็บอกวันพรุ่งนี้จะไม่ได้มาจะประชุมพระ หรือเราจะมีธุระอะไรตอนค่ำไม่ได้มา ก็บอก นอกจากนั้นเทศน์ทุกคืน ๆ สามเดือนแกลไปอยู่นั้น เทศน์ให้ฟังทุกคืนเลย

เหตุที่ได้หนังสือศาสนาอยู่ที่ไหน ๑ ธรรมชุดเตรียมพร้อม ๑ เทศน์ของเราที่เทศน์สอนแพพวงา จนกระทั่งทุกวันนี้ เล่มหนาขนาดไหน เวลามมาแล้วอยู่ตั้งปีกว่านะเขาบอกว่าอย่างนานไม่เลยหกเดือน หมอเขาทำนายว่าอย่างนั้น แต่แกลไปอบรมจิตใจกล่าวหาญาติชู้ขึ้นมา เวลากลับมาอยู่กรุงเทพฯนี้ตั้งปีกว่านะแกลถึงล่องไป เป็นอย่างนั้นละกำลังใจเป็นสำคัญมากนะ ถ้าใจอ่อนเสียอย่างเดียวอ่อนหมด ถ้าใจแข็งเสียอย่างเดียวแข็งปึงเลย อยู่ได้เรียกว่าทบครึ่งไปเลย หมอบอกว่าอย่างนานหกเดือน นี่แกลอยู่ตั้งปีกว่าถึงได้ลีนไป กำลังใจนี้สำคัญมากทีเดียว

เมื่อเช้านี้เราก็ไปเลี้ยงอาหารช่าง ขากลับมาก็ไปโรงพยาบาลจุฬา เข้าเฝ้าสมเด็จพระท่าน ท่านก็รู้สึกแจ่มใสกว่าแต่ก่อน ไปคราวที่แล้วนั้นกับคราวนี้ คราวนี้รู้สึกแจ่มใสผิวพรรณวรรณะอะไร ๆ ดูรู้สึกแจ่มใส เราถามพระที่ดูแลอยู่ที่บอกว่าคราวนี้ดีกว่าคราวที่แล้ว ถูกต้อง เรายอมรับ พระอยู่กับท่านตอนกลางวันสี่องค์ ตอนกลางคืนห้าองค์เป็นประจำไม่เคยขาดเลยว้างั้น เรียกว่าไม่มีขาดกลางวันสี่องค์เป็นประจำ กลางคืนห้าองค์ คราวนี้รู้สึกว่าคุณท่านจับเราจริง ๆ คราวนี้นะ แต่ก่อนเป็นลักษณะเหม่อมองไม่ค่อยอะไร แต่คราวนี้ท่านจ้องเราจริง ๆ ต่างคนต่างจ้องกันเลย เรียกว่าท่านเข้าใจได้ดีกว่าคราวที่แล้ว

เขาให้ท่านอ่านหนังสืออวยพรเราหรือใจใช้ไหม แต่เราก็ไม่ได้ยิน เราเอาคำมาอ่านแล้วก็พอ ท่านก็อ่านเบา ๆ เราก็นั่ง ท่านอ่านอวยพรให้เรา พระเอาหนังสือมาให้ท่านอ่านอวยพรให้เราที่ไปกราบเยี่ยมท่าน ท่านก็อ่านเบา ๆ ไปตามท่านนั้นแหละ ใจเราก็อ่านเบา ๆ แบบเดียวกัน ได้ยินบ้างไม่ได้ยินบ้าง เราก็ไม่สนใจ เอาจุดที่ท่านอ่านนั้นแหละ เราก็เอาจุดที่เราฟังเท่านั้นเอง ได้ความไม่ได้ความ ไม่ได้สักคำเดียว ไม่ได้ยินชัด ท่านก็อ่านพุ่มพำ ๆ ใจเราก็อ่านพุ่มพำ ๆ แบบเดียวกันกับที่ว่าอ้ออ่า ๆ ขำนั้นละ แบบเดียวกัน ท่านจ้องเรามากคราวนี้นะ คราวที่แล้วลักษณะท่านเหม่อ ๆ คราวนี้จ้อง เข้าไป

บ๊อบท่านก็จ้องเลย รู้สึกว่าท่านสติสกว่าคราวที่แล้ว เกี่ยวกับเรานี้รู้สึกท่านจืดจาง ไม่เหมือนคราวที่แล้วซึ่งเหม่อมองอะไรไม่ค่อยเจาะจงอะไร แต่คราวนี้ท่านเจาะจงจ้องเรา

ไปเลี้ยงช้างวันนี้ก็ไปดูพวกอยู่ชิวเล่นน้ำกัน แหม เราผ่านมานี้ก็หลายเมืองนะ ได้เห็นอยู่ชิววันนี้ ทั้งเมืองถนนไม่มีเลย คนแน่นถนนเลยเล่นน้ำ จนรถจะไปไม่ได้ เอาจริงเอาจังมาก อาหารที่ไปเลี้ยงช้างก็เหลือเยอะ เหลือเป็นคันรถ ๆ เพราะเอาไปหกคั้นหกลื้อคั้นหนึ่ง กล้วยเต็มรถ ๆ พวกสับปะรด พวกแตง ข้าวโพด กล้วยมาก สองคันรถปักอัพเต็มเลย นั่นละช้างพอ จากนั้นเราก็มอบให้เจ้าหน้าที่เขานำไปเก็บรักษาไว้ที่โรงช้าง เหลือมากคราวนี้ คราวก่อนก็เหลือมาก เพราะเราเผื่อไว้ตลอด คือเผื่อให้เหลือไว้เลย ไม่เพียงว่าพอ เผื่อให้เหลือ เหลือจากนี้แล้วก็เอาเข้าไปโรงช้าง เพื่อช้างทั้งหลายจะได้กินกัน จากนั้นมาประมาณชั่วโมงก็ไปจุฬา

วันพรุ่งนี้อาจจะไปปากช่อง ขึ้นเขาใหญ่ ด่านปากช่อง ทางนั้นเขาก็ได้ ทางนี้เขาก็มีหวัง เราก็เลยไปสนองความหวังเขา ครั้งที่หนึ่งแล้ว ครั้งที่สองเขาก็ต้องคิด ทางนั้นเขาก็ทราบทางนี้เหมือนกัน ที่ว่าเราว่างเมื่อไรเราก็มจะไปให้เหมือนกัน เสมอกัน แต่ผลไม้จะได้มากน้อยเพียงไรไม่แน่นอนนะ คือไปทางปางช่องไม่แน่นอนนะผลไม้ แต่ทางนั้นมันมีตลาดหนองชะอม มีหลายประเภทผลไม้ เลือกลงตามต้องการ ยิ่งไปคราวที่แล้วนี้ได้ทุเรียนเต็มสัดเต็มส่วน เพราะทุเรียนกำลังสุก ลูกใหญ่ ครอบคร้วละห้าลูก ๆ แต่ทางปากช่องจะมีหรือไม่มี เรายังสงสัยอยู่ ถ้ามีก็แบบเดียวกันเลย ส่วนใหญ่ให้ชายป้อมจัด ส่วนผลไม้วันนี้ไปเราจัดไปทีเดียว ไม่อย่างนั้นมันเสียง่าย นี่ก็ไม่แน่ใจว่าจะได้ผลไม้มากน้อยเพียงไร เพราะทางนี้เราไม่เคย ทางนั้นเคยแล้ว ที่ตลาดหนองชะอม ยาวเหยียดเลือกได้ตามต้องการ แต่ทางปากช่องนี้ไม่ทราบจะมีทางไหนบ้าง เราไม่ค่อยแน่ใจนัก

สมเด็จพระท่านกับเราไล่เลียกัน อายุก็ไล่เลีย ดูท่านหลังเราสองเดือนเท่านั้นมั้ง เราเกิดสิงหา ท่านเกิดตุลาวันที่ ๓ เราเกิดสิงหาวันที่ ๑๒ บวชท่านก็ก่อนเราดูเหมือนสองสามเดือน ท่านแก่กว่าเราสองสามเดือน เวลาท่านอยู่ธรรมดาฯ ทั่ว ๆ ไปนี้ คนทั้งหลายก็ว่าท่านพูดน้อยมาก ท่านไม่ค่อยพูดนะ เวลาไปคุยธรรมะกันกับเราเฉพาะสองต่อสอง โอ๊ย ธรรมดาเลย ท่านชอบชกนั้นชกนี้เรื่องจิตตภาวนา เราเป็นผู้เล่าถวายท่าน หรือจะว่าแะก็ไม่ผิด เพราะท่านตั้งใจศึกษากับเราจริง ๆ ทางด้านจิตตภาวนา เราก็มักถวายอุบายต่าง ๆ ให้ท่านฟังตลอด

ท่านพูดธรรมดาเราได้เลย ไม่ได้เหมือนอยู่ทั่ว ๆ ไปนะ เวลาคุยกับเราเฉพาะนี้สองต่อสอง สนทนาธรรมะกันนี้ท่านพูดธรรมดาเลย สงสัยข้อไหนท่านถามมาเลย ๆ เราก็ตอบเรื่อย ๆ เป็นอย่างนั้น สำหรับภายนอกใคร ๆ ก็เห็นว่าท่านพูดน้อยมาก ท่านไม่ค่อยพูด แต่เวลาไปสนทนาธรรมะกันกับเราเฉพาะสองต่อสอง โอ๊ย ธรรมดาเลย ท่าน

ธรรมดาเลยคุณธรรมะ ท่านสนใจภาวนา ท่านไปอยู่ที่วัดป่าบ้านตาด โอ้ย หลายครั้งนะ ไปแต่ละทีนี้เป็นอาทิตย์ๆ กว่าท่านไป ท่านไปภาวนาจริง ๆ ท่านไปอยู่ทางกุฏิท่านสุดใจ แต่ก่อนหลังเล็กกว่านั้น ท่านไปพัก อยู่คนเดียวตลอด เอาจริงเอาจังนะเวลาภาวนา เราก็ไม่ไปกวน จะคุยกันเวลาที่ควรคุยเท่านั้น นอกนั้นก็เปิดโอกาสให้ท่านภาวนาของท่าน ท่านคุณธรรมะ ไม่ได้ว่าพูดน้อย ท่านพูดธรรมดา สงสัยข้อไหนๆ ชักถามๆ หรือมีข้อเคล็ดลับอะไรที่สงสัยอะไร ออกจากนี้ไปภายนอกท่านก็ถามเฉพาะๆ ไม่มีใครทราบแหละ มีท่านกับเราถามกันเฉพาะ ท่านพูดธรรมดาๆ ท่านไม่ได้พูดน้อยนะ เรียกว่าธรรมดาเลย หนังสือจากโรงพยาบาลจุฬาฯ นิมนต์มาก็ไปให้เรียบร้อยแล้ววันนี้

การฟังเทศน์ธรรมะปฏิบัติด้วยจิตตภาวนามั่นฟังสะดวก ได้เหตุได้ผล ได้อรรถ ได้ธรรมไปในขณะที่ฟังตลอด คือท่านผู้เทศน์ท่านก็เทศน์ด้วยความไม่สงสัย เช่นอย่าง หลวงปู่มั่นเทศน์นี้ไม่มีผิดพลาดแม้ข้อหนึ่ง ท่านถอดออกจากหัวใจ ทีนี้ผู้ฟังนี้คล้อยตามเลย พูดออกตรงไหนๆ นี่ติดปั๊บๆ เพราะเป็นธรรมสดๆ ร้อนๆ ออกจากหัวใจท่าน เราผู้ฟังก็มุ่งฟังอย่างมีจิตใจมุ่งหวังอย่างแรงกล้าต่อการฟังธรรมท่าน เวลาท่านเทศน์เพียงท่านเริ่มเพียงเท่านั้นละ จิตใจที่ไม่เคยสงบมันสงบได้ ถ้ายังเคยสงบแล้วพอท่านเริ่มธรรมะนี้จิตจ่อ สติจ่อเข้าหาจิตอยู่นั้น

ไม่ต้องไปสนใจกับท่านผู้เทศน์ อยู่ใกล้อยู่ไกล ไม่ต้องไปสนใจ สติจับลงที่จิต ตั้งความรู้ไว้นั้น สติอยู่นั้นธรรมะจะไหลเข้ามาเอง เหมือนกับเราองน้ำ ไม่ต้องโยกย้ายไปรับทางนั้นทางนี้ ตั้งลงจุดเดียวที่น้ำจะไหลลง ไหลลงตรงนั้นทั้งนั้นแหละ ทีนี้จิตเมื่อตั้งดีแล้ว ตั้งอยู่ที่จิต สติติดแนบอยู่นั้น ธรรมะยังได้ฟังชัดเจนมากกว่าที่เราส่งไปฟังท่าน ตามเสียงของท่านเป็นไหนๆ พอจ่อจิตลงตรงนั้นแล้วธรรมะท่านจะเริ่มไหลเข้าๆ ธรรมะไหลเข้าสู่ใจนี้ มันเป็นโอสถๆ ไหลเข้าไปเท่าไรยิ่งเป็นเครื่องกลมใจๆ จิตที่ยังไม่สงบเมื่อธรรมะกลมเข้ามาไปติดต่อกันเป็นลำดับลำดับ จิตสงบได้เลย ไม่ต้องมีใครมาบอก เพราะธรรมะนั้นกลมลงไปๆ จิตใจเพลินฟังอยู่เฉพาะๆ ธรรมะนั้นก็เหมือนแม่กลมลูกด้วยบทเพลงนั้นแหละ เด็กหลับได้ อันนี้ก็จิตใจสงบได้

ผู้ที่เริ่มมีฐานของจิตมีความสงบบ้างแล้วยิ่งเร็ว พอท่านเริ่มเทศน์จิตเริ่มจ่อปั๊บนี้ ไม่มีละเรื่องที่จะระวางว่าจิตจะส่งไปข้างนอกข้างนา บังคับบัญชาไม่ให้มันออกอย่างนั้น ไม่มี จ่ออยู่จุดเดียวนี้ ความรู้เด่นอยู่นั้น ธรรมะก็เสริมเข้าไปๆ กล่อมลงไปๆ แน่วเลย เวลามันลงเต็มที่แล้วเรียกว่าฟังตัวเองได้แล้วก็ไม่ผิด เสียงธรรมะท่านจะอยู่เพียงสูงๆ เฝินๆ ผิวๆ เฝินๆ อยู่ข้างบน นี่คือจิตใต้ที่ฟังแล้ว เป็นตัวของตัวได้แล้วในขณะที่ฟัง จิตลงแน่วแล้ว เสียงธรรมะนี้จะแว่วๆ อยู่สูงๆ จิตลงแล้ว ช่วยตัวเองได้แล้ว จิตที่ยังไม่ได้ อย่างนั้นมันจะจ่ออยู่นี้ก็ค่อยกลมลงไปๆ สงบๆ นี่การฟังเทศน์ทางภาคปฏิบัติ

พอพูดอย่างนี้เราก็อ่อนถึงโยมแม่เรา โยมมารดาเรา ไม่รู้ภาษาอะไร ตั้งแต่หนังสือก็ไม่ได้นะโยมแม่เรา ไม่ได้หนังสือสักตัว คนเฒ่าคนแก่มีหนังสือที่ไหนไปเรียน พอจะรู้ เวลาเอามาบวชแล้วเราเทศน์ก็เทศน์ภาคปฏิบัติ โยมแม่ก็เคยฟังทางภาคปริยัติ มาแล้วมากต่อมาก เพราะโยมแม่ชอบบรรณธรรมมาแต่ไหนแต่ไร ฟังธรรมนี่ฟังมาก ที่นี้เวลาเราเอามาบวชแล้วเราก็ตเทศน์ธรรมะภาคปฏิบัติ โยมแม่ไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราวอะไรเลย ครั้นฟังไป ๆ จิตสงบได้ สงบได้ ๆ ต่อไปสงบได้อย่างรวดเร็ว เวลาภาวนาธรรมดานี้ บังคับบัญชาจิตให้สงบ บางทีนั่งจนหลังจะหักมันก็ไม่ลง มันพืดมันเหวี่ยงกันอยู่ระหว่าง อารมณ์กับใจมันไม่ยอมลงให้ พอมาฟังเทศน์แล้วมันค่อยกล่อมกันลง จิตรู้อยู่นั้น ธรรมะสัมผัสสัมพันธ์ตลอดเวลา ๆ จิตก็คล้อยตาม ๆ แล้วลง นี่โยมแม่พูดเอง

เรียกว่าแม่หลงลูกก็คือโยมแม่ของเรา ลงจริง ๆ ลงโดยหลักธรรมชาติ ไม่ทราบที่เราเรียนมามากน้อยเพียงไร ทราบแต่เพียงว่าเป็นมหา เวลาออกปฏิบัติความลึกตื่น หนาบางแห่งจิตใจของเราเราไม่เคยเล่าให้โยมแม่ฟัง ตั้งแต่การบวชไปจนกระทั่งถึง ออกปฏิบัติ กลับมาเป็นอาจารย์สอนโยมแม่ เราไม่เคยเล่าเรื่องความเป็นมาของเราให้ โยมแม่ฟังเลย ไม่มี เป็นเหมือนคนทั่ว ๆ ไป ที่จะเล่าในฐานะแม่กับลูกนี้ไม่เคยมี ถ้าเข้าไปก็พูด มีแขกมีคนที่เข้าไปเทศนาว่าการแล้วเข้าไปก็เทศน์ จบแล้วก็ออกมา ก็มีท่าน ปัญญาเป็นผู้ตามอัดเทปไว้

โยมแม่ครั้นฟังไปฟังมาจิตรวมละซี รวมเข้า ๆ ต่อไปเลยฟังเทศน์พอเริ่มเทศน์นี้ จิตจ่อเท่านั้นลงเลย ๆ ไม่ต้องได้บังคับ ไม่เหมือนนั่งภาวนาลำพัง บังคับแทบเป็นแทบตายก็ไม่ได้เรื่อง บางทีมันต่อสู้อยู่เราเสียจนนั่งหลังจะหักก็ไม่ได้ผลอะไรเลย แต่ฟังเทศน์นี้ พอหนักเข้า ๆ ไม่เว้นแต่ครั้งละครั้งที่จิตจะลงไม่ได้ ไม่มี ทุกครั้งเทศน์ พอเริ่มเทศน์จิตเริ่มจ่อนี้ ธรรมะก็กล่อมลงไป ๆ ก็แนวเลย ๆ นี่โยมแม่พูดเอง เราไปเทศน์แต่ก่อนคนไม่ค่อยมาก ถ้ามีแขกคนมา ถ้ามีฝ่ายผู้หญิงมาก เราก็อยกผลประโยชน์ให้ฝ่ายผู้หญิงเสีย ผู้ชายมาด้วยกันก็ให้ผู้ชายตามเราเข้าไป ไปฟังเทศน์ที่ครัว ซึ่งมีผู้หญิงอยู่นั้น ทั้งฝ่าย โยมแม่ก็เป็นนักบวชอยู่นั้นด้วย แขกคนที่มาเขาไปพักที่ครัวก็ไปเทศน์ที่นั่น ๆ เอาโยมแม่ฟังเทศน์มาตลอด

ที่ได้ฟังประจำเลยก็คือเทศน์ให้เพาพางฟัง อันนี้เทศน์ฟังเป็นประจำจนติด ว่าอย่างนั้นนะ ถ้าวันไหนเราไม่ได้เข้าไปเทศน์วันนั้นเสียตายตลอดเลย ว่าอย่างนั้น มันเป็นอยู่ในจิต ทั้ง ๆ ที่ทราบแล้วว่าเราจะไม่เข้ามา เช่นจะประชุมพระบ้าง หรือมีธุระจำเป็นไม่ได้มาในระยะนั้นบ้างเราก็บอกล่วงหน้าเอาไว้ แม้ทราบแล้วก็ยังเสียตายอยาก ให้มาตลอดเวลา คือถ้าไม่ได้มาจิตมันตื่นมันตืด ภาวนาไม่ค่อยดี ถ้าไปแล้วฟังเทศน์นี้ ลงทุกครั้ง ตอนที่หนักมากเข้าไปในผลประโยชน์ที่ได้มากก็คือเทศน์สอนเพาพาง อันนี้

เราไปเทศน์ทุกคืน ๆ จนได้หนังสือมาสองเล่มหนาเสียด้วย ศาสนาอยู่ที่ไหน และธรรมะชุดเตรียมพร้อม นี่สองเล่ม

เทศน์ทุกคืน ๆ โยมแม่ไปฟังทุกคืน ได้ผลทุกคืน ที่นี้เวลาทางนี้จะกลับไปนี่ก็บอกขอไว้เลย นี่หากว่าไม่มีแขกมีคนมาก็ขอนิมนต์อาจารย์ วันว่างขอนิมนต์มาเทศน์อบรมแม่บ้าง เพราะการฟังเทศน์นี้สะดวกมากต่อจิตใจที่ฟังแล้วรวมสงบลง ๆ ทุกครั้งไม่มีพลาดเลย ไม่ได้เหมือนที่เราภาวนาอยู่โดยลำพังตนเอง แล้วติดดินมันไม่ค่อยลง แต่พอฟังเทศน์นี้ไม่ต้องบังคับ พอจิตจ่อลงไปสติตั้งลงนั้น เทศน์นี้จะกล่อมลง ๆ ลงเอง ๆ สุดท้ายเรียกว่าไม่มีพลาดเลย กัณฑ์ไหนก็กัณฑ์นั้นรวมได้ทุกกัณฑ์

เพราะฉะนั้นเวลาไม่มีแขกมีคน อาจารย์ว่างเมื่อไรก็ขอนิมนต์อาจารย์เข้ามาเทศน์ให้แม่ฟังบ้าง พอเป็นเครื่องบำรุงจิตใจ แม่ได้ผลทุกวัน ๆ นี่ลงอย่างนี้ จากนั้นมาแล้วก็พูดเองนะ โดยที่โยมแม่ก็ไม่รู้เรื่องราวว่ากรรมฐานเป็นอย่างไร ธรรมะปฏิบัติเป็นอย่างไร แต่โยมแม่เคยฟังทางด้านปริยัติมามากต่อมากแล้ว พระท่านเทศน์ให้ฟังที่นี้มาฟังภาคปฏิบัติก็คือเราเองเป็นคนไปเทศน์ โยมแม่เข้าใจได้เองนะ เวลาไม่มีแขกมีคนนี้ขอนิมนต์อาจารย์มาเทศน์สอนแม่ คือตอนแก่มานี้เรียกอาจารย์นะ แต่ก่อนเรียกมหา เพราะที่ฐิมันถือด้วยกัน ทางนั้นก็ถือสิทธิ์ศิษย์เป็นแม่ ทางนี้ก็ถือสิทธิ์เป็นลูก ลูกกับแม่ก็ไม่ลงกัน เรียกมหาเท่านั้น ครั้นต่อมาก็เรียกอาจารย์ เดียวนี้ขึ้นอาจารย์เต็มปากแล้ว

อาจารย์ว่างเมื่อไรแล้วขอนิมนต์มาเทศน์สอนแม่บ้าง แม่ได้ผลทุกคืนนะ จากนั้นก็บอก เทศน์อาจารย์พูดตรง ๆ เลยนะ เทศน์อาจารย์ไม่ได้เหมือนใครเทศน์ แม่ฟังมาทางด้านปริยัติ ฟังเท่าไรแม่ก็ไม่ได้เห็นผลประจักษ์ในจิตใจเหมือนอาจารย์เทศน์นี้เลย ไม่ได้ว่าเทศน์ภาคปฏิบัติปฏิบัติปฏิบัติอะไรละ ไม่ว่าจะ แต่ไม่เหมือนอาจารย์เทศน์นี้เลย อาจารย์เทศน์นี้ลงได้ทุกคืน ๆ แน่วแน่ ๆ ทุกคืนเลย ต่างกันอย่างนี้ เทศน์อาจารย์จึงต่างใครอยู่มาก ว่าอย่างนั้น พูดเองนะ

เทศน์ไป ๆ ไปจิตมันก็ลงของมันเอง เราก็ยอมรับแล้ว โยมแม่จึงลงเกี่ยวกับเรื่องการเทศนาว่าการ เทศน์บางที่มีธรรมะที่ควรจะสูงมันก็ไปของมันเอง ฟุ้ง ๆ ๆ ไปเลย โยมแม่ติด ติดเทศน์ของลูก ออกปากพูดเลยว่ายอมรับว่าเทศน์อาจารย์ไม่เหมือนใคร เทศน์จี้เข้าไปในจิต เทศน์อะไรดีเข้ามาในนั้น ๆ จนกระทั่งจิตรวมได้ ๆ ทุกครั้ง เทศน์ผู้อื่นท่านเทศน์ ท่านไม่ได้เทศน์อย่างนี้ ท่านเทศน์ไปนั้น ๆ เล่าเรื่องนั้นเรื่องนี้ นิทานนั้น นิทานนี้ เราก็ฟังเพลินไปข้างนอกเสีย ไม่ได้เข้ามาข้างใน แต่อาจารย์เทศน์นี้เทศน์ดีเข้ามา ๆ ข้างใน จิตมันก็ลง โยมแม่พูดเอง

จึงบอกชัดๆ เลยที่นี่ เทศน์อาจารย์นี้แม่ยอมรับทุกอย่างเลย ลง จิตลงจริงๆ เวลานานเข้าก็บอกว่าแม่นี้หูสูงแล้วนะ คือถ้าไม่ใช่เทศน์อาจารย์มันไม่ลงนะจิต ถ้าเทศน์อาจารย์มันลงได้ง่าย หูสูงแล้วนะ ทางนี้แม่กับลูกก็แยกกันไป ระวังนะหูสูงเดี่ยวเป็นหูหมานะ เราว่า ทางนั้นก็แว๊ดขึ้นมาเลยมันจะเป็นหูหมาอย่างไร หูคน มันก็เป็นตรงที่สูงๆ นั้นแหละ ยอมรับ นี่ลง โยมแม่ลงจริงๆ บางที่เราพูดถึงธรรมะชั้นสูงๆ เอาจนเต็มเหนี่ยวตามทางของสายธรรมที่เทศน์ไป บางที่มันก็มาเกี่ยวข้องกับตัวเอง ถึงกาลเวลาที่ระดับจะเป็นจะไป หรือจะเป็นจะตายอะไรมันก็ว่าของมันไปตามเรื่อง ด้วยหลักความเป็นจริงของธรรม

โยมแม่ร้องให้เลยเชียว โอ๊ย แม่ไม่อยากจะยินเลยอย่างนั้น ไม่อยากจะยินมันจะต้องได้ยิน ผู้ฟังอยู่เวลานี้ไม่อยากจะยินก็ผู้จะเป็นจะตายด้วยกันทุกคน อย่าไปหวั่นไหวภายนอกซิ เรื่องความเป็นความตายเป็นหินลับปัญญา ให้พิจารณาให้มันคล่องแคล่วในเรื่องความตายแล้วจะไม่กลัวตาย เราก็บอก อย่างที่พูดนี้เราไม่ได้พูดด้วยความกลัวความกลัวตายอะไรเลย เราพูดตามหลักความจริง ก็ต้องพูดอย่างนี้ แม่จะมาเสียใจทำไม เราก็พูดอย่างนั้น โอ๊ย แม่ไม่อยากจะยินเลย คือมันเหมือนเป็นรูปเป็นภาพเราเข้าที่ปับแล้วเหมือนว่าตีตีไปเลย หายเจียบไปเลย ที่นี้มันหมดหวัง เสียอกเสียใจ ไม่อยากให้ตายความหมาย เวลาพูดมีนี่นะมันเกี่ยวข้องกับเรื่องความเป็นความตาย ถึงกาลมันจะไป มันเป็นอย่างไรรู้ในจิตนี้บอกตรงๆ บอกเลย ฟุ้งไปเลย

นี่ละโยมแม่ร้องให้ แม่ไม่อยากจะยิน ไม่อยากจะยินก็ให้ได้ยินเสียนะ โยมแม่เองก็เป็นอย่างนี้ละเรื่องความเป็นความตาย สำคัญที่จิตมันคล่องตัวหรือไม่คล่องตัว อบรมดีหรือไม่ดีเท่านั้น ถ้าอบรมดีแล้วก็เป็นอย่างที่ว่านี้ ไม่มีอารมณ์อะไร ความเป็นกับความตายไม่มีน้ำหนักรั้งหย่อนกว่ากัน มีเท่ากัน เพราะเป็นความจริงด้วยกัน เป็นสมมุติด้วยกัน ปล่อยสมมุติด้วยกัน มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ จิต เวลามันได้พอทุกอย่างแล้วมันปล่อยหมดจริงๆ ไม่ได้มีอะไรเหลือ ขึ้นชื่อว่าสมมุติไม่มีเลย

เพราะฉะนั้นมันถึงจึเข้าไปหากิเลส กิเลสนั้นแลเป็นตัวสมมุติอันใหญ่หลวง แก้กิเลสก็คือแก้สมมุติอยู่ในจิตใจของเรา พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้วอะไรที่จะมาเป็นภัยต่อจิตใจ ให้ได้พิจารณาแก้ไขตัดแปลงกันอีก ไม่มีเลย นั้น คำว่าไม่มีก็คือกิเลสไม่มีก็สมมุติไม่มี ไม่มีอะไรเข้าถึงใจได้เลย เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ท่านจึงไม่มีทุกข์ ไม่มีอะไรกังวล วางอยู่ตลอดเวลาโดยหลักธรรมชาติ ยืนอยู่ก็ว่างภายในใจของท่าน เดินอยู่ก็ว่างภายในใจของท่าน วางไม่ใช่ว่างธรรมดา วางแปลกประหลาด อัจฉริยะ วางนอกสมมุติไปเลย เป็นอย่างนั้น

จะอยู่หลับนอนอะไรจ้อยู่อย่างนั้นตลอด จิตเมื่อได้เข้าคงเส้นคงวาแล้ว ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ท่านจึงเรียกว่านิพพานเที่ยง คำว่านิพพานเที่ยงก็คือจิตนี้เที่ยงแล้ว หมดสมมุติก็เที่ยงเท่านั้นเอง ที่เอนไปเอนมาก็อยู่ในกฎอนิจจัง กฎ อนิจจัง ทุกขัง อนตตานิก็คือสมมุติ เมื่อปล่อยนี้หมดโดยสิ้นเชิงแล้วไม่มีสมมุติ จิตก็เป็นวิมุตติไปเลย จึงเรียกว่านิพพานเที่ยง คือจิตนั้นหมดสมมุติเข้าไปก่อภวนแล้ว ก็เป็นนิพพานเที่ยง จิตก็เที่ยงขึ้นมา หรือเป็นธรรมชาติขึ้นมาทันทีทันใด นี่ละการอบรมจิตใจตั้งแต่เบื้องต้น จนกระทั่งถึงที่สุดวิมุตติ หายสงสัย ปล่อยวางโดยประการทั้งปวง ในบรรดาสมมุติในสามแดนโลกธาตุนี้หมดโดยสิ้นเชิงภายในจิตใจ

เมื่อหมดสมมุตินี้แล้วก็หมดทุกขังไปโดยสิ้นเชิงเช่นเดียวกันในหัวใจท่าน เราขอมรّبอยู่เพียงธาตุขันธ์เท่านั้น คือธาตุขันธ์นี้เป็นสมมุติเหมือนกันกับโลกทั่วๆ ไป เขาเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นอย่างไรฉันใด ท่านก็เป็นแบบเดียวกัน เป็นแต่เพียงว่าไม่ซึมซาบเข้าไปถึงใจท่าน เป็นอยู่เพียงขันธ์ของมันเท่านั้น ไม่เหมือนจิตที่มีกิเลสอยู่ พอเจ็บปวด แสบร้อนร่างกาย จิตเดือดร้อนกว่าเพื่อนแล้ว คืออารมณ์นี้เข้าสู่ใจ ใจเกิดความทุกข์มากยิ่งขึ้นกว่าร่างกายเสียอีก ทีนี้เมื่อจิตหมดสมมุติแล้วร่างกายจะหนักมากขนาดไหนมันก็รู้ชัดๆ อยู่แล้ว ไม่มีอะไรที่จะเข้าถึงใจได้ บังคับก็ไม่ได้ เป็นอฐานะ เป็นหลักธรรมชาติแล้ว

ท่านก็ขอมรّب ทุกข้อย่างนี้ท่านก็ขอมรّب เป็นแต่เพียงว่าต่างกันที่ไม่ซึมซาบถึงจิตท่าน จิตท่านไม่ไหวไปตาม มีเหมือนกัน เจ็บท้องปวดหัวตัวร้อน หิวกระหาย อันนั้นดี อันนี้ไม่ดี นี่วงสมมุติเขามีเรื่องธาตุขันธ์ก็มี เอ้อ อันนั้นดีนะ อันนี้ดีนะ มีอยู่วงขันธ์เท่านั้น ว่าดีก็ดีในวงขันธ์ อันนี้เราชอบอย่างนั้นอย่างนี้ ก็ว่าในวงขันธ์ ไม่ได้เข้าไปถึงจิตต่างกันที่ตรงนั้น มันเป็นหลักธรรมชาติ นั่นเรียกว่าเป็นอฐานะแล้ว ให้เป็นอย่างอื่นใดไม่ได้ สมมุติจะเข้าไปถึงไม่ได้เลย ไม่อย่างนั้นจะเรียกว่าวิมุตติได้อย่างไร พ้นจากสมมุติแล้ว

เวลาได้ปฏิบัติให้เต็มเม็ดหน่วยแล้วหมด คือหมดเรื่องความหวังอดีต อนาคต ปัจจุบัน หมดโดยสิ้นเชิง เพราะนี่เป็นสมมุติทั้งหมด ธรรมชาตินั้นเลยสมมุตินี้แล้ว จะเอาอะไรมาเป็นอารมณ์ของใจ ไม่มี อยู่ไปกินไปก็เกี่ยวกับเรื่องธาตุเรื่องขันธ์เท่านั้นเอง ถึงกาลเวลาที่จะไปมันก็รู้อยู่ เพราะธรรมชาตินั้นรู้อยู่แล้ว ถึงกาลเวลาที่จะแก้ไขดัดแปลงไม่ได้แล้วก็ปล่อยเท่านั้น พอปล่อยพักเรียกว่านิพพาน ท่านนิพพาน พระพุทธเจ้า พระอรหันต์นิพพาน ก็คือปล่อย ดับสนิทเลยทีนี้ ธาตุขันธ์ที่เป็นสมมุติไม่มี แล้วเป็นนิพพานล้วนๆ

นั่นผลแห่งการประพฤติปฏิบัติธรรม ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นพื้นฐานแห่งความจริงล้วน ๆ และเป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน ไม่มีคำว่าครีว่าล้ำสมัย กาลนี้เป็นอย่างนั้น กาลนั้นเป็นอย่างนี้ ไม่มี ไม่ว่าผู้ปฏิบัติปฏิบัติชั่ว ปฏิบัติชั่วยาก็เป็น อกาลิโก ให้ผลชั่วได้ตลอดเวลา ปฏิบัติดีทำตัวดีก็เป็นผลดีได้ตลอดเวลา ตามทางของศาสดาที่สอนไว้แล้วอย่างนั้น เราอย่าไปปิ่นเกลียวนะ พระพุทธเจ้านิพพานแล้วเท่านั้นปีเท่านั้นปี อันนั้นเป็นเรื่องมืดกับแจ่ม เป็นเรื่องธาตุชั้นธสลายลงไป จิตทำผ่านเข้าถึงนิพพาน ถ้าผู้ยังมีกิเลสอยู่ปฏิบัติตามก็เท่ากับตามเสด็จพระพุทธเจ้าอยู่ตลอดเวลา นั่นแหละ การปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพระพุทธเจ้า นั้นเรียกว่าเราเดินตามเสด็จพระพุทธเจ้า

เราอย่าไปคิดว่ากาลสถานที่เวลาลำเวลา ศาสนาล่วงเท่านั้นเท่านี้ อย่าไปคิดไกล ล่วงไปเท่านั้นปีเท่านั้นปี มรรคผลนิพพานจะลดลงไป หรือมรรคผลนิพพานไม่มี ๆ ไปคิดอะไร มันไกลอยู่ที่ไหน ลม ๆ แล้ง ๆ คิดมาเป็นอุปสรรคกีดขวางทางเดินของตัวเองเพื่อความตั้งงามทำไม นั่นเอาตรงนี้ซิ ปัจจุบันนี้เรายังไม่ตาย จะปีใดเดือนใดก็รู้กันอยู่เวลานี้ เราทำเสียเวลายังมีชีวิตอยู่ที่นี่ ทำเมื่อไรก็เป็นเมื่อนั้น ๆ แล้วบรรลุได้ถึงนิพพานได้ ยังไม่ถึงปีนั้นปีนี้ที่วามรรคผลนิพพานจะหมด คือระยะนี้ยังไม่หมด แต่ถึงนั้น ๆ จะหมด เอาเสียเวลายังมีชีวิตอยู่ที่นี่ ถ้าหากว่าตายแล้วถึงนิพพานจะอยู่ข้างหน้ามันก็ไม่ได้ ก็คนตายแล้วไปบรรลุมรรคผลนิพพานได้อย่างไร คนเป็นนั่นเองปฏิบัติธรรมบรรลุมรรคผลนิพพาน

ท่านไม่ได้เอามรรคผลนิพพานไปไว้กับมืดกับแจ่ม กับปีนั้นปีนั้นนะ ท่านเอาไว้กับคนผู้ปฏิบัติธรรม ใครปฏิบัติธรรมก็ผู้นั้นละเป็นผู้เกิดทุน เป็นผู้จะทรงสมบัติอันล้ำค่าเข้าสู่ใจของตัวเอง อยู่ที่ตรงนี้นะ ไม่อยู่ที่มืดกับแจ่ม ไม่อยู่ที่ปีนั้นปีนี้ พระพุทธเจ้านิพพานล่วงไปเท่านั้นปีเท่านั้นเดือน มันมืดกับแจ่มอยู่นุ่นฟากที่ไหน ลม ๆ แล้ง ๆ ไปยุ่งหามันทำไม มาเป็นการกีดขวางจิตใจ เอาตอหนี่งนี้ ตอหนี่งมีชีวิตอยู่ที่นี่ โลงอยู่นี่นะ ธรรมก็อยู่ คนมีชีวิต คนตายแล้วไม่มีธรรม จะเอาอะไรมาปฏิบัติ เอาตรงที่มีชีวิตอยู่ที่นี่ ตายแล้วไม่สงสัยละความดีมีอยู่กับตัวเองตายเมื่อไรก็ได้ มีชีวิตอยู่ก็ได้ ไม่มีอะไรหนักอกหนักใจ ขอให้มีความตั้งงาม

เช่นอย่างความตายนี้ ผู้ที่ทำบาปกล้ามากเท่าไรผู้นั้นร้อนมากนะ คิดถึงเรื่องความเป็นความตายไม่อยากคิด คือกลัวก็กลัวมาก วิตกวิจารณ์กับความชั่วของตัวเองที่ทำมาแล้ว ตายแล้วมันจะไปจมอย่างนั้น ๆ ไม่อยากคิด แต่การทำชั่วไม่ถอย คนนี้คนจะจม ผู้ที่รู้ว่าเรายังมีความดีน้อย กลัวความตาย ๆ ให้สร้างความดีให้มาก ความตายนั้นเลยเป็นหินลับปัญญา ระลึกถึงความตายเท่าไร เช่น มรณัสสติ ๆ ยิ่งเป็นการลับ

สติปัญญา ศรัทธา ความเพียรของเราให้แก่กล้าสามารถขึ้นไป สุดท้ายความตายกับเรา เป็นเพื่อนกันเลย ไม่ได้กลัวตาย

เมื่อมันมีอยู่ภายในจิตใจตายเมื่อไรก็ตายซี หัวใจยังมีเต็มอยู่ด้วยความดีงาม ทั้งหลาย อยู่สบายนะ แต่ก่อนมันกลัวตาย ครั้นบำเพ็ญความดีเข้า ๆ ความกลัวตายเบา ลง ๆ สุดท้าย ไม่กลัวตาย ยิ่งพิจารณาความตายแล้วเป็นการกระตุ้นเตือนใจไม่ให้ ประมาทเข้าโดยลำดับได้เป็นอย่างดี ให้คิดอย่างนั้นนะ เรื่องความตายมันตายด้วยกัน นั้นแหละ ให้เหนือคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่มี ใครอย่าเก่งกล้าสามารถอวดรู้ อวดฉลาดยิ่งกว่าศานตนะ ไม่ว่าจะบาปว่าบุญว่านรกสวรรค์ทรงแสดงไว้โดยถูกต้องทุก กระเปียดเลย ไม่มีผิดมีพลาด ใครฝันก็ฝันตัวเอง ทำลายตัวเอง

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์สอนด้วยความถูกต้องแม่นยำทุกอย่าง เหมือนกันทุก พระองค์ ว่าบาปมีบุญมี นรกมี สวรรค์มี มีมาตั้งกับตั้งกลับ ไม่ใช่มีมาเดี๋ยวนี้ เป็นแต่ เพียงว่าไม่มีผู้ที่คอยเชี่ยชูดคั้นพอจะเห็นบาปเห็นบุญเห็นนรกสวรรค์เท่านั้น มันจึงมเงา เกาหมัดไปว่าบาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี ทั้งๆ ที่มันสร้างบาปหากรรม ความชั่วช้าลามกอยู่เต็มตัว ผู้สร้างบุญก็สร้าง ความสงสัยในนรก เอา สงสัย แต่มีความ เชื่อในบุญในกรรมของตัวเอง ทำความดีไปก็เป็นความดีตลอดไป สุดท้ายก็ลบความ สงสัยบาปบุญนรกสวรรค์ได้หมด แน่ใจในหัวใจตนเอง ภาคภูมิใจ พวกกันตั้งใจปฏิบัติ

กิเลสมันหนาเท่าไรมันยิ่งอยากให้เราทำตั้งแต่ความชั่วนะ เพราะกิเลสเป็นตัวชั่ว ติดอยู่ในหัวใจใครก็อยากทำแต่ชั่ว ความดีไม่อยากทำ ที่นี้เวลาเราบำเพ็ญธรรมเข้าไป ธรรมติดเข้าไปในหัวใจ นี่เป็นสาเหตุให้อยากทำความดีเข้าไป ทำความดีมากเท่าไร ความดียังมีกำลังยิ่งอยากทำตั้งแต่ความดี ๆ ที่นี้บาปสุดท้ายไม่ทำ เป็นตายก็ไม่ทำ นั้น เวลาธรรมมีหนักเข้าภายในจิตใจแล้วไม่ทำบาป ตายก็ตายบอกไม่ทำ นั้น นี่อำนาจของ ธรรมเป็นอย่างนั้น แล้วคำว่ากลัวตาย ๆ ไม่กลัว ตายนั่นเป็นหินลับปัญญาแล้ว เจริญ ความตายทั้งวันยังเป็นความเฉลียฉลาด ยิ่งเพิ่มพูนความรู้เนื้อรู้ตัวเป็นลำดับ สร้างแต่ ความดีงามก่อนตาย นี่ละคนที่มีความดี

ใครอย่าฝันนะฝันธรรมพระพุทธเจ้า ธรรมที่สอนไว้นี้เรียกว่าถูกต้องเรียบริ้อย แล้ว สมบูรณ์แบบ ถ้าเราเทียบก็เหมือนแปลนบ้านแปลนเรือนเขา เขานำมาปลูกบ้าน ปลูกเรือนก็หลังแล้ว เรียบริ้อยแล้ว นี้โลกเขาทำเขาก็เป็นที่แน่นอนตามสมมุติของเขา แปลนเขาจะทำเรียบริ้อยแล้ว จะเอาที่ห้องก็หับผู้สร้างสร้างตามแปลนมันก็ถูกตามนั้น เป็นบ้านเป็นเรือนขึ้นมา อันนี้ยังเป็นความรู้ของท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วด้วย จะหาความผิด พลาดมาจากไหน จึงเรียกว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่ว่าจะธรรมขั้นใดก็ตาม

เป็นความชอบธรรมสมบูรณ์แบบด้วยกันหมดเลย เหมือนแบบแปลนบ้านนั่นแหละ ผู้ปฏิบัติก็จะเป็นไปตามนั้น ๆ

ไม่มีใครเกินศาสนา จึงว่าโลกวิทูรู้แจ้งโลกตลอดทั่วถึงไปหมด ไม่มีใครเกินศาสนา สมควรเป็นครูเอกสอนโลก ท่านจึงมาสอนโลกทั้งเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม สามแดนโลกธาตุนี้ ศาสดาองค์เอกเป็นผู้สอนได้ทั้งนั้น ไม่มีใครสอนศาสนาได้ แต่ศาสนาสอนโลกทั้งสามได้ กามโลก รูปโลก อรูปโลก สอนได้ทั้งนั้น นี่ความแม่นยำ ความเฉลียวฉลาด ความสว่างกระจ่างแจ้งของจิตใจท่านผู้สิ้นกิเลส สมควรเป็นศาสดาแล้ว สอนโลกให้เต็มความเป็นศาสดา ไม่มีอะไรผิดพลาด ขอให้เป็นที่ตายใจ เราอย่าไปงมงายเกาหลี

ท่านบอกว่าบาปมีก็จะไปสงสัยบาป มันจะไปคว่ำเอาบาปนั้น บุญมีมันก็จะไม่สนใจทำบุญ มันจะไม่เชื่อบุญ บาปมี นรกสวรรค์มี มันจะเหมาเอาตั้งแต่เรื่องบาปเรื่องกรรมเข้ามาเผาตัวเองนะ ไม่เชื่ออย่างพระพุทธเจ้าแล้วไปเชื่อใคร เชื่อคนพาลสันดานหยาบเห็นไหม มันพาใครไปสวรรค์ นิพพาน มันพาตั้งแต่ลงนรกหมกไหม้ทั้งนั้นละ ทั้งเป็นทั้งตายเดือดร้อนกันทั้งบ้านทั้งเมือง มีแต่พวกกิเลสตัณหาอันเดียวกัน เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้กันมาตลอด พระพุทธเจ้าไปเผาไหม้ใคร ศาสดาองค์เอกเคยไปเผาใครให้เกิดความเสียหายเดือดร้อนมีที่ไหน ไม่มี สาวกทั้งหลายท่านไปทำความเสียหายแก่ผู้ใด

นี่เป็นผู้ควรอย่างยิ่งแล้วฝากเป็นฝากตาย ควรเป็นสรณะของพวกเราแล้วว่า พุทธิ ธมฺมํ สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ ได้เต็มหัวใจแล้ว พวกกันทุ่มลงไปจุดนี้ละ จุดนี้เป็นจุดที่ตายใจได้แล้ว จุดเหล่านั้นเป็นจุดที่ไม่แน่ใจ เผลอไปตามมันเมื่อไรจุมได้ ๆ กิเลสหลอกเร็วที่สุดนะ เรื่องของกิเลสอยู่ที่หัวใจ เวลาธรรมแก่กล้าเข้ากิเลสก็มุดมอดลงไป ๆ ธรรมเต็มที่แล้วกิเลสไม่มี ไม่มีอะไรมาให้สงสัย บาปบุญนรกสวรรค์จำอยู่ในหัวใจ พอหมดแล้ว ที่นี้ก็ย้อนไปเห็น อ้อ นี่มีกิเลสเท่านั้นมาทำการกีดขวางทางเดิน ให้ลำบากลำบาก ให้สงสัยจนเท่าว่ามีหรือไม่มี เช่นบาปมีหรือไม่มี บุญมีหรือไม่มี มีแต่กิเลสหลอกทั้งนั้น

พอเปิดทางหมดแล้วกิเลสตายไปหมดแล้วเอาอะไรมาหลอก มันจำอยู่ที่หัวใจ สงสัยอะไร มันรู้กันอยู่ที่นี่สงสัยหาอะไร นั่นให้มันชัดเจนอย่างนั้นชี้ปฏิบัติ การสร้างความดีให้สร้าง อย่างกลัวหมดกลัวยัง อย่าตระหนี่ถี่เหนียวจนเกินเหตุเกินผล กิเลสจะเอาไปกินหมด เวลาตายแล้วจะเหลือแต่ร่างกระดูก อย่างมากก็ กุสลา ธมฺมา เอาพระมา กุสลา เจ้าของตายอยู่ท่ามกลางกองเงินกองทองเท่าภูเขา ไปด้วยความลุ่มจม สมบัติทั้งหลายกองพะเนินเทินทึก เวลายังมีชีวิตอยู่หึ่งหวง ไม่อยากจะเสียสละเพื่อเป็นบุญเป็นกุศลแก่จิตใจ ฝากเป็นฝากตายกับธรรมนี้เลย แต่ไปบีนอยู่กับสมบัติเงินทองข้าว

ของ ตายแล้วอย่างน้อยมาเป็นเปรตเฝ้าสมบัติถ้าบาปยังไม่มาก ถ้าบาปมากจนเลย มันไม่ได้สนใจกับเงินทองข้าวของอะไรนะ เพราะฉะนั้นให้ทำ

ไม่มีใครเกินศาสดาเรื่องความแม่นยำทุกอย่าง สมควรเป็นศาสดาสอนโลกแล้ว จึงมาสอนนี่นะ ไม่สมควรเป็นศาสดาได้อย่างไร ทำความปรารถนาเฉพาะพระพุทธเจ้า องค์ปัจจุบันของเรานี้ ๔ อสงไขย แสนมหากัป เป็นศาสดาเต็มองค์ มาสอนโลกไม่มี ผิดพลาดเลย มีอยู่ ๓ ชั้น องค์หนึ่ง ๑๖ อสงไขย แสนมหากัป ๘ อสงไขย แสนมหากัป ๔ อสงไขย แสนมหากัป เป็นศาสดาสมบูรณ์แบบเช่นเดียวกัน เป็นแต่การที่จะนำสัตว์ โลกมีกำลังวังชา มีอำนาจวาสนาต่างกัน ผู้ที่ ๑๖ อสงไขยนำบริษัทบริวารสัตว์โลกนี้ได้ มาก ให้พ้นจากทุกข์ได้มาก รongกันมาเป็นลำดับ แต่ความบริสุทธิ์ของใจที่พูดถูกต้อง สอนถูกต้องแม่นยำนี้เหมือนกันหมด ให้พากันจำเอานะ เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz